

Szergiusz

Petrőczei egy erdőcske felé haladt embereivel, egyszerre kozákok törtek rájuk, és elfogták mindannyiukat. Egy óra mulva már parasztszekereken ültek és másnap az orosz fogoly-táborba érkeztek, egy nagy, tejszagu majorba, amely körül a legelő, mintha bucsu lett volna, tele volt apró és nagy vászonsátrakkal, kátránypapirból összetákolt kalyibákkal.

Egy hét mulva háromlovas orosz uri fogat állt meg a majornál; a bakon szakállas, alacsonycilinderes kocsis; a hintóból egy fekete selyemruhás, gyémántkeresztes, karcsu, öreg urihölgy meg egy magasrangu, fehérbajuszu tiszt szállott ki. A kocsin sok csomag teveszőr-takarókkal, sapkákkal, szivar-dobozokkal, déligyümölcssel és imádságos könyvekkel. Az urinő keresztet vetett, azután végigment a foglyok sorain. Mikor Petrőczeihez ért, a tiszthez fordult és mondott neki valamit. A tiszt föltette a csiptetőjét, beirt egy pár szót a jegyzőkönyvébe, és kitépte a lapot; másnap Petrőczeit kocsi alá ültették, és elvitték egy távolfekvő uri birtokra, amelynek gömbtetős, tarka-téglás kastélya ama furcsa kaukázusi palotákhoz hasonlított, amelyeket a foglyos tiszte eladdig csak keleti tárgyu balletekben látott.

Egy öreg tatár szolga, hófehér zubbonyban, bőrvél a derekán, bevezette a kastélyba. A kétemeletes, gömbölyü ablakos ház már régi volt, de élet-erős, mint a hegyek közt élő aggastyánok; előttte nagy terrasz, kő-korsókkal, széles nyílt-lépcsővel, kő-erkéllyel, ahonnét az ember a tóra látott, amelyen fekete hattyuk uszkáltak, mereven, szögletesen, mintha ők is kőből lettek volna. A gondozott kertben a nyírfák számban erősen túlhaladták a többi fát; óvatosan, finom csontvázakként álltak a pázsiton, a leveleik már lehullottak. A tatár szolga megmutatta Petrőczeinek a szobáit, a második emeleten, közel a főlépcsőhöz. Csinos vidéki vendégszobák voltak, kreton-tapétákkal, fehér függönyökkel, spanyol falakkal, orgonaszappan illattal; azelőtt a fiatal herceg lakott bennök. Az ablakból a falu vaskos tornyáig tehetett látni, azután az őszbe boruló, befásított hegyre, amely tarka színeivel, hosszukás alakjával nagy és furcsa virágbokrétára hasonlított.

Este hat órakor ebédre csöngettek. A tatár szolga levezette Petrőczeit az ebédlőbe. A teremnek hat mély ablaka volt; a közükben fából faragott, aranszínűre füstött szobrok álltak, papirtekercsekkel, sarlókkal vagy lantokkal a kezökben. Vastag gyertyák világították meg a tágas helyiséget,

amelynek háttérben két fülke volt: az egyikben francia pohárszék, tele ezüst tárgyakkal, a másikban zongora, hegedűk, fuvolák, kisbőgők, fölöttük szentkép, piroslángu mécsessel.

Nemsokára megjelent a ház urnője, karcsun, fáradt mozdulattal, fekete estélyi ruhában, haján alacsony csipkefőkötővel, Petrőczei arra a csüggedt, öreg urhölgyre ösmert, aki a fogolytáborba déligyümölcsöket és teveszórta-karókat hozott. Hárman ebédeltek együtt: a háziasszony, a fogoly és a társalkodó-kisasszony, egy elhervadt, előkelő arcu vénkisasszony, akinek mozdulatlan szeme az embert a partra huzott hal tekintetére emlékeztette. Franciául beszéltek, igen jól, de csak keveset; vacsora után átmentek a zöld szalónba, amely tele volt különböző pamlagokkal, nehézkes órákkal, megbarnult föstményekkel és otthon szőtt szőnyegekkel: körülöttük a régi kastélyoknak az a meghatározatlan illata, amely mintha a napkiszivta butorok, a tömjénfüst és az elsárgult levelek keveréke lenne. Ez az illat olyan erős volt, hogy szinte látni lehetett. A szolgák az ebéd végén teát hoztak, aztán jobbról, balról az ajtó mellé állottak, mintha ők is föstött szobrok lennének. Mikor az óra tized ütött, a társalkodónő karját nyujtotta az urhölgynek, Petrőczei pedig fölment a szobájába, kinyitotta az ablakot és a csillagok állásából próbálta kiokoskodni, merre van nyugat és hol ugatnak magyar komondorok a holdra?

Egy hétig tartott, míg a hangulat bizalmasabb lett köztük. Petrőczei ekkor tudta meg, minek köszönheti az orosz kastély vendégszeretét. A hercegnőnek csak egy fia volt: egy tüzér-tiszt, aki már az első összecsapásoknál fogságba került. Szergiusznak hitták, huszonnégy éves volt, három testvére fiatalon halt meg; a kert végében, egy bástyához hasonló vas-kriptában nyugodtak orgonák és nyírfák között. Szergiusz hős volt, megsebesülve, mint ütegének utolsó harcosa került ellenfelei kezébe. A hercegnő nagy jutalmat tűzött ki annak, aki hirt hoz a fiáról, de senkise tudott meg róla semmit.

– Önnek épen olyan szeme van, mint Szergiusznak – szólta a ház urnője, aki dölyfösen viselte fájdalmát, de napról-napra soványodott – és a haja is olyan gesztenyebarna, mint az övé. Csak ennyi a hasonlatosságuk, a száj és a homlok már más, de a szeme épen olyan; és egy szerencsétlen anyának ez elég! Ha néha, hirtelen önre nézek és a szemét látom, azt hiszem, hogy Szergiusz van itt; csak egy pillanatig tart ez a káprázat, de ez is ír a lelkemnek.

Hidegen, fölemelt homlokkal beszélt, mintha regényből olvasná mondanivalóját, ám az ajka meg-megrándult és a szemöldöke magasra emelkedett. Szergiusz emléke ezután gyakran jelent meg köztük, hol mint vakációra hazatérő diák, hol mint ügyes mazurka-táncos, hol mint vakmerő lovas, hol mint négy éves gyermek, amint vörhenyben fekszik, és a szolgák vágat-

va hozzák a városból az orvost. Az arcképe ott csüngött az ebédlő falán; biztosan, gunyosan nézett le rájuk a falról, a sapkája kissé félre volt csapva, a kezében égő cigaretta, ahogy vidéki fényképészek a jómódu s élni tudó ifjakat ábrázolni szeretik – ám azért Feodorovna mindig keresztet vetett, ha a kép alatt elhaladt.

– Sok baj volt vele mindig – szólt egy délután a hercegnő és rosszalólag nézett az arcképre – már kis gyermek korában nagyon dacos volt, és egyszer haragból leugrott a második emeletről; kitörte a karját és a lábát, de azért föl sem szisszent. Engedni kellett az akaratosságának! Három testvére igen korán halt meg, akkor egész ősszel nem tudtam aludni, és minden órában megnéztem, nincs-e láza, de ő szemembe nevetett, és annál elbizakodottabb és vakmerőbb lett. Mindennap átuszott a folyón, oda és vissza, néha az örvény elkapta és a malom felé sodorta; ha lóra szállt, mindig keresztül vágatott a gyöppön, átugratott a kőfalon, és én térdre borultam az Isten anyja előtt! Most meg fogom önnek mutatni Polkánt, a kedvenc lovát – tette hozzá elgondolkodva.

Lementek az istállóba, amely gömbös ákácfa között állott, mint egy vidéki kápolna; az angol lovasz kivezette a szürke Polkánt, amely büszkén nézett körül és lábával gyorsan kaparta a földet. Bordáin még meglátszottak a Szergiusz sarkantyujának nyomai; kurta farkát, mint a sokat boszantott lovak, sebesen csóválta. A lovasz megsimogatta a sörényét, és alázatosan így szólt:

– Hó, Polkán, hó!

– Nos igen – szólt a hercegnő szórakozottan Petrőczeihez, – nem volna kedve egyszer fölszállni rá?

Nyerget hoztak és Petrőczei fölült Polkánra, amely mohón kapott bele a zablába, mint egy fiatal csuka a horogba. A ló idegesen táncolt, aztán vágatni kezdett, apró szökésekkel, fejét le-lecsapva. Egyszerre nekiiramodott a pázsitnak, átugrott két virágágyat, a kőfalnak fordult és átvette magát rajta; Petrőczei, aki gyöngye lovas volt, csak a malom-ároknál tudta megállítani. Mikor visszatértek az istállóhoz, a hercegnő sápadtan nézett maga elé és így szólt:

– Köszönöm önnek, tiszt ur, köszönöm önnek! Hogy porzottak a téglák és a tulsó part bizonyára még mindig mély! Istenem, egy szegény öreg anya vagyok – tette hozzá mentegetőzve és a társalkodónő karjába kapaszkodott. – Igen, ő is mindig ily eszelősen tartott a kőfalnak, egy pillanatig azt hittük, ő ül a Polkánon, nemde ma chére?

Másnap este a hercegnő behívta magához Petrőczeit. A küszöbön a tatár szolga állott és egy selyem kabátot tartott a két karján, óvatosan, mintha keresztlésre készülő csecsemő lenne.

– Ime itt van a Szergiusz kedvenc kabátja – szólta, a hercegnő – mindig ezt viselte, ha itthon volt, ebben zongorázott; és ebben szivarozott a terrasz szélső kő-korsójára támaszkodva, ez volt a kedvenc helye. Ha ön ezt a kabátot fölvenné; nos, ne törődjön egy szerencsétlen anya szeszélyeivel; ha ön ezt a kabátot fölvenné, igen, úgy nagyon lekötelezne vele! És itt van a Szergiusz gyűrűje is, ez mindig az ujján volt és mikor elutazott, lehuzta az ujjáról, nevetett és azt mondta: «Itt hagyom ezt a gyűrűt neked, édes anyám; ki tudja, el találom kártyázni a táborban; kár lenne érte.» Ezzel beugrott a kocsiba, mint egy kozák a levegőbe dobta a sapkáját és még ezt mondta: «Ez a kötelességünk, igen, mindnyájunknak ez a kötelessége», és ezzel eltűnt a fasorban, talán mindörökre! Ezek voltak az utolsó szavai, jól emlékszem!

Petrőczei fölhozta a paplanszerűen bélelt, paszomántos, mályvaszínű se-lyemkabátot, amilyenben a szentpétervári vagy a moszkvai ifju lovagok szoktak reggelizni, szerelmes levelet írni, körmöt ráspolyozni és ujjára hozta a gyűrűt, amelynek közepén kettős rubin-kereszt volt. Így kellett az ebédhez jönnie, Feodorovna hercegnő egy percig elsápadva nézett rá, letette a kést, meg a villát, de azután mosolygott, könnyen fölsóhajtott, és mintha a délutáni beszélgetést folytatná, így szólta:

– És Szergiusz kártyázni szeretett, sajnos, nagyon szeretett; ezt az édes atyjától örökölte, aki a legjobb gazda, a legkitünőbb férj, a legpompásabb gavallér volt, de ő is szeretett kártyázni, és pedig aranyakba, mindig csak aranyakba, mintha a papírpénznek kevesebb volna az értéke! Mindig nyert, de Szergiusz az ellentéte volt, ő mindig vesztett, és az apai-örökségből már négy erdőt kellett eladni, hozzá rossz áron. Ah! mennyi szomorúságot okozott ezzel a csúf szenvedélyével, örökös becsületbeli adósságaival; néha napokig nem beszélünk egymással, de most gyakran megesik, hogy egész éjjel fönt vagyok és az ő kedvenc játékát, a fáraót játszuk Olga kisasszonnyal, esetleg más szerencsejátékot, és azt hisszük, hogy ő is itt van és aranyakat rakosgat az asztalra. Ha a treff lovast látom, amelyet Szergiusz annyira gyűlölt, mert mindig ellene volt, a szívem egy kissé összeszorul, tiszt ur, de ha a pique-király jön a kezembe, akkor mindig felállok, ahogy a fiam szokta, mert ezt a kártyát szerette valamennyi közt a legjobban, ez volt az üdvöskéje, kedves bajtársának nevezte és mindig jó estét kívánt neki. Nem furcsa ez?

Csöngetett; az udvarmester ügyesen, mint egy idomitott párduc, ugrott elő a fölkézből, és meghajlott.

– A kártyákat – szólta a hercegnő.

Behozták a kártyákat, zöld posztóval terítették le az asztalt, nagy ezüst karosgyertyatartókat tettek rá, akárcsak a játékarlangokban; a szolgák játékpénzt osztottak széjjel. Olga kisasszony kevert, Petrőczei emelt, a her-

cegnő egy torony játékpénzt tolt előre. Az első kártya, amely Feodorovna kezébe került, a pique-király volt; a hercegnő egy kissé fölemelkedett karszékből, figyelmesen mosolygott és így szólt:

– Ah, kedves bajtárs! Bon soir!

A szolgák mozdulatlanul álltak a szárnyas ajtóktól jobbra és balra, néha a gesztenyefák megzörgették az ablakokat, mintha ők is részt akarnának venni a játékban, a királyok és királynők halkán táncoltak végig a zöld takarón, mígnem valahol messze megszólalt a kakas, és akkor Feodorovna intett, a szolgák összeszedték a pénzecskéket és kiszórták az ablakon.

– Ah! önnek egyszer meg kell látogatnia Cserbakoff Ida kisasszonyt, hiszen csak tizenkét versztnyire laknak tőlünk, – szólt egy délután a terraszon a kaukázusi kastély urnője. – F fiatal, csinos hölgy, az új nemzedékből való, egyetemre járt, francia verseket ír, és egy iskolát alapított, ahol felnőtt parasztokat oktatnak. Fővilágosodott, csipős, elmés, cikkeket is küldöz a szabadgondolkodásu újságoknak; egyszer már meggyült a baja a törvényszékkal, és kacér, Istenem, mily kacér! Nincs semmijök, a birtokukat végre is elfogják árverezni, és mégis úgy élnek, mintha az egész kormányzás az övék lenne! Ida kisasszony elcsavarja minden fiatal embernek a fejét, és a fiamét természetesen szintén elcsavarta. De mi értelme lett volna egy ilyen házasságnak? Sokszor vitatkoztunk erről Szergiusszal, le akartam róla beszélni, de ő gőgösen vont a vállát, és ezt felelte: „Istenem, hiszen te is szerelemből mentél férjhez az édes apámhoz, ő neki se volt semmije, neki is voltak hibái, és mégis boldogan éltetek!” Mit felelhettem volna? Sirtam, imádkoztam; szerencsére Ida kisasszonynak több esze volt, ő csak kacérkodott a fiammal, épen úgy, mint az ezredessel, a kormányzóval, a naf-tagyár igazgatójával. Szergiusz esténként komoran jött haza, nem vacsorá-zott, nem felelt a kérdéseimre, és egész éjjel föl és alá járt a szobáiban, amelyek most az önéi, és én egész éjjel reszketve figyeltem a lépéseire. Ah! micsoda éjszakák voltak, a szívem meghasadt az aggodalomtól, mert ösmertem a Szergiusz lobbanékonyágát és hajnalban mindig föl húzta a pisztolyai kakasát. Csett, csett – tisztán lehetett hallani a kürtön át. Önnek meg kell egyszer látogatnia Ida kisasszonyt, tiszt ur!

Petrőcsei egyszer csakugyan meglátogatta a szőke Ida kisasszonyt, és azután gyakran járt át a szomszéd birtokra, amelyet egyszer mégis csak el fognak árverezni. Csakugyan csinos volt, karcsu, előkelő, bár látszott rajta, hogy amint túl lesz a harmincon, el fog csunyulni, mert az arca, csupa szabálytalanság, tatár és francia keverék, egyike ama arcoknak, amelyekről a fényképészek azt állítják, hogy a gép nem tudja őket megfogni. Táncokról, német bölcsészekről, agarakról és gazdaságról beszéltek, Ida kisasszony mindenben jártas volt, és Petrőczeinek éppen úgy elcsavarta a fejét, mint a

kormányzónak – megszokásból, vagy talán éppen gonoszságból? Nagy lábon éltek, szakácsot, farkas-agarakat, telivéreket tartottak, ebéd után a zongorások és a házi-hegedűsök szonátákat játszottak, és mikor este hazatért, a Petrőczei kocsija előtt fáklyás lovas ügetett. A futó fáklya fénye nagy, piros hasábokat dobott a kopasz fákra és a hasáb közepén Ida kisasszony állott és szórakozottan vont a vállát.

– Nos, hogy tetszik önnek Ida kisasszony? – kérdezte a hercegnő. – Nemde csinos? És önnel is bizonyára kacérkodott, vallja be! Gyönyörű szeme van, de az arcbőre barna, ez nem tetszik minden férfinak. Az ön hazájabéli hölgyeknek is ilyen arcbőrük van?

– Igen – felelte Petrőczei és újra maga előtt látta Ida kisasszonyt, amint nevetve fölsóhajt és ábrándos pillantást vet reá. – Az ilyen arcbőr nálunk is gyakori.

Ezen az estén a tiszta ur az ártalmatlan játékpénzecskekből három tornyot veszített el, minden harmadik kártyája a treff lovas volt. A falról Szergiusz herceg félre csapott sapkás arcképe gunyolódva nézett le rája; e percben valószínűleg a herceg is Ida kisasszonyra gondolt s ő is a pokolba kívánta a treff lovast, amely mindig szerencsétlenséget jelentett neki. A hercegnő pedig olykor lecsukta szép, nagy szempilláit, amelyek egy francia baba legyezőjére hasonlítottak, és utána önkénytelenül megrázta a fejét.

– Én úgy hódítottam meg az uramat – szólt ijedten – hogy hetekig ápoltam a nagybeteg édes anyját. De a mai kisasszonyok mások, és önöknek szenvedniök kell, uraim, cél és ok nélkül!

Mikor a játék véget ért, Petrőczei lement a kertbe. Holdvilág volt, nyugalmas, orosz őszi éjszaka, kevéske köddel és sok harmattal, a kert fényei és árnyai bizonytalanul olvadtak össze, mintha egy kezdő festő ecsetje füstötte volna őket. Petrőczei föl és alá sétált a sárga leveleken, aztán a szélső kőkorsóra támaszkodott, és a hold felé fujta a füstöt. Mikor hajnalban fölnézett a kastélyra, az ablakban látta Feodorovná; a hercegnő a zöld bársony függönybe kapaszkodott és a szája nyitva volt, mint a rossz álmot látó gyermeké. A fogoly gyorsan visszafordult, aztán az eszébe jutott, hogy száz és száz mértföldre van hazulról, hogy nincs senkije a földön, és Isten tudja, mikor fog véget érni a háboru. De ha véget is ér, ha el is kerül innét, vajjon nyugodtabb, boldogabb lesz-e, nem marad-e itt valami a lelkéből, az életéből – nincs-e vége mindennek?

– Katonasors – próbálta magát vigasztalni, de a feje a kemény kőkorsóra kíváncsított.

Hirtelen megvonta a vállát, fölment a szobájába, kinyitotta a fegyveres szekrényt, amelynek zöld függönyére vaddisznófejek meg angol kürtök voltak himezve, és kivette belőle az ezüsttel kivert kozák-pisztolyokat.

– Csett, csett – szólt a régi kakas olyan ünnepélyesen, ahogy nyugalmazott ezredesek szokták a párbajokat vezényelni.

Főnt az emeleten pedig a hercegnő szívére tette elefántcsontos imakönyvét, félénken hallgatta Petróczei lépéseit, a kakasok csettenéseit, és ezt mondta:

– Szergiusz! Az Úr adjon neked nyugalmas jó éjszakát. Feküdj le és aludjál, hiszen már hajnal van, Szergiusz! Gondolj a te szegény, öreg édes anyádra és verd ki a fejedből Cserbakoff kisasszonyt, mert ő csak kacérkodik veled.

Ezután Petróczei minden éjjel kitette az asztalra az ezüst markolatu pisztolyokat és óvatosan körülsétálta őket, mint viharos estéken a tengerészkapitány a delejtűt. Most már ritkán járt át a Cserbakoff-házba, semmiben se lelte az örömét és teljes szívéből gyűlölte a treff lovast, mert mindig ez a kártya került a kezébe, és úgy látszott, hogy ő az oka minden nyomorúságnak. Míg azelőtt szelid és türelmes volt, most minden csekélység fölizzgatta, ha felült Polkánra, mérgesen döfte belé a sarkantyuját, mintha Polkán tehetett volna róla, hogy Ida kisasszony cikket ír és mindenkinek elcsavarja a fejét a kormányzásban! Komoran járt föl és alá a házban, gőgösen bánt a cselédekkel, Olga kisasszony és az udvarmester gyűlölték, mert dacosan felelt nekik, de Feodorovna hercegnő néha egy ijedt, boldog tekintetet vetett rá, összekulcsolta a kezét az asztal alatt és magában így szólt:

– Szergiuszt sem szerette senki a házban a hirtelen természete miatt, és ha haragudott, ő is behuzta a fejét a nyakába, mint egy megboszott galamb. De a szíve mégis tiszta volt!

Az ünnepek előtt lovasist érkezett a kastélyba, és levelet hozott a hercegnőnek a táborból. Feodorovna arca elsárgult, gyorsan föltépte az irást, aztán gőgösen kiegyenesedett, és így szólt a társalkodónőjéhez:

– Kérem a karját, Olga kisasszony!

Feszesen, lassu lépésekkel, mint egy szinpadi kísértet ment ki a teremből, nem jött le ebédre, sem az nap, sem utána egy hétig. Senkise tudta mit csinál, a társalkodónőt kivéve senkit se bocsájtott be magához, az ablaka lebecsájtott redőnyén át nappal is gyertyavilág szűrődött ki. Két hét multán diszesen, előkelően felöltözve, mint a kazankai Madonna jelent meg; befogott és a városba hajtott. Mikor másnap este hazajött, magához hivatta Petróczeit, és ünnepélyesen, szárazon, mint egy számüzött királyné, aki törvényes jogairól mond le, így szólott hozzá:

– Szergiusz meghalt a fogságban! Isten irgalmazzon neki! Szergiusz meghalt a fogságban! Ez az Úr akarata! Ön visszatérhet a hazájába, tiszt ur, tegnap kieszközöltem az utlevelét. Isten önnel; most már nem a házban kell

keresnem Szergiuszt, hanem ott lent az orgonabokrok és a nyirfák között, a testvérei mellett, mert ez az Úr óhajtása.

Petróczei meghajolt, és kezet csókolt a hercegnőnek, aki sápadt arcával és pompás ékszereivel olyan volt, mintha egy őszi árnyékot aranyba és ezüstbe foglaltak volna. Azután Feodorovna biccentett gyémántos forgójával, és fölemelte a homlokát.

Mikor a háromlovas hintó a ház elé hajtatott, a hercegnő az ablakban állott, de mikor Petróczei fölhozta a bundát és a kocsi felé tartott, Feodorovna hercegnő gyorsan, mint egy gyerek szaladt végig a szobákon, a terrazon, a nyílt lépcsőn, és jobbjával megfogta a tiszt karját. Most nem volt feszes és gőgös, mint a kazankai Madonna, a haját a szél szétborzolta, a szeme tele koldus-könnyel, és a vállán fekete kendő fityegett, mint az özvegy mester-aszonyoknak.

– Egyet, még csak egyet! – szólt alázatosan és bal kezével a kocsi kerekébe kapaszkodott. – Csak ezt az egyet tegye meg: dobja a levegőbe a sipkáját és mondja ezt, hogy: „Ez a kötelességünk, anyám, igen, ez mindnyájunknak a kötelessége!”

Petróczei levette a sapkáját, a levegőbe dobta, aztán mély hangon, amelyre maga se ösmert rá, így szólt:

– Ez a kötelességünk, anyám, igen, ez mindnyájunk kötelessége!

– Köszönöm – felelte a hercegnő meghajolva. – Köszönöm tiszt ur, és a mi Istenünk anyánk vigyázzon az Ön lépéseire.

Elengedte a hintó kerekét és megpróbálta csókolni Petróczei kezét, de a tiszt gyorsan fölállt a kocsiban, és a kis-cilinderes kocsis megérintette ostorával a két szélső lovat.

Három napig szaladt a kocsi erdők és mocsarak közt a tiszttel, végre a magyar előőrskökhöz értek. Gyönyörű téli idő volt, de hó csak kevés; Petróczei egész uton a hazájára gondolt, de néha jobbra nézett a vasuti kocsiban, úgy rémlett, mintha a treff lovas mellette ülne, a köpenyegébe burkolózna és elgondolkodva pillantana rája. Ugy tetszett, mintha mindaz, amit az utóbbi hónapokban átélt, csak álom lett volna, de a lelke mélyén egyszerre megszólalt egy vékony hang, és ezt mondta:

– Csett, csett; ah, önnek egyszer meg kell látogatnia Ida kisasszonyt, tiszt ur!